

ло, сиречь пониженіе то на краіа да є ненадеждна смьл,
и тьнка, и въ писма та всякъ періодъ треба да є тѣй. А
тѣя ся раждать одь остроуміе, многоученіе, и великъ
опытъ. А кога то ся украшявать, и съ фигуры тѣ, и съ
други тѣ украшенія на слово то, и ся изложятъ съ ясность,
тогива писмо то става изрядно. н. п. „Знамъ чи не-
сьмъ достоенъ да мя простишь, но тя увредихъ безъ да
щѣ; можь ти ся недей гледа толко дѣло то, колко то сьр-
це то. Други тѣ иматъ правдѣ да дирятъ прав-
дѣ та, но пріятели тѣ треба и да прощявать.“ и
проч. . .

ГЛАВА ІV.

ЗА ИЗОБРѢТЕНІЕ ТО НА МЫСЛИ ТѢ.

— — — Si vis me flere, dolendum est
Primum ipsi tibi — —

Нор.

92-о. Слова та нищо друго неправятъ само изражя-
вать понятія та ни: За това колко то говоримъ за есте-
ство то на слова та, можемъ исто то да кажемъ и за по-
нятія та: Защо отвлеченно то прегледваніе за понятія та,
и какъ ся раждать, и какъ ся сочинявать, то є дѣло на
Философія та. Ако прегледамы прочее слова та, кои то
говоримъ ще познаемъ 1) накъ всяка чясть отъ періода,
членъ, или предложеніе, или є общо, и ся преспособлява,
и дохожда отъ горѣ на много предмети, или є частно,
и ся относя на малко, или на єдно. н. п. „Петръ мра-